

Határozatok Tára

PRIIT PIKAMÄE
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2020. április 2.¹

C-12/19. P. sz. ügy

**Mylène Troszczynski
kontra**

Európai Parlament

„Fellebbezés – Intézményi jog – Az Európai Parlament tagja – Kiváltságok és mentességek – A kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv – 8. és 9. cikk – A parlamenti mentelmi jog felfüggesztéséről szóló határozat – A képviselői feladatokkal nem kapcsolatos tevékenység – A képviselők Twitter-fiókján történő közzététel”

I. Bevezetés

1. A fellebbező a fellebbezésével az Európai Unió Törvényszéke 2018. november 8-i Troszczynski kontra Parlament ítéletének (T-550/17, nem tették közzé, EU:T:2018:754; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a fellebbező által a parlamenti mentelmi joga felfüggesztésére vonatkozó, 2017. június 14-i európai parlamenti határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránt benyújtott keresetet.

2. A jelen ügyben Bíróságnak az EU- és az EUM-Szerződéshez csatolt, az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló 7. sz. jegyzőkönyv (a továbbiakban: jegyzőkönyv)² alapján minden európai parlamenti képviselőt megillető mentelmi jog terjedelmével kapcsolatban kell állást foglalnia. A Bíróságnak alkalma nyílik arra, hogy megerősítse az ítélkezési gyakorlatát ezen a területen, különösen a Patriciello ügyben 2011. szeptember 6-án hozott ítéletben³ megállapított elveket, és ezáltal hasznos iránymutatásokat adjon, amelyek hozzájárulnak az Európai Parlament és a tagállami igazságügyi hatóságok közötti jobb együttműködéshez.

II. Jogi háttér

3. A jegyzőkönyv 8. cikke a következőkről rendelkezik:

„A feladataik ellátása során kifejtett véleményük vagy leadott szavazatuk miatt az Európai Parlament tagjai ellen nem folytatható vizsgálat, nem vehetők őrizetbe és nem vonhatók bírósági eljárás alá.”

¹ Eredeti nyelv: francia.

² HL 2016. C 202., 266. o.

³ 2011. szeptember 6-i Patriciello ítélet (C-163/10, EU:C:2011:543; a továbbiakban: Patriciello ítélet).

4. E jegyzőkönyv 9. cikke megállapítja:

„Az Európai Parlament ülésszakainak ideje alatt, az Európai Parlament tagjai:

- a) saját államuk területén a parlamentjük tagjaira vonatkozó mentességet élvezik,
- b) a többi tagállam területén mentességet élveznek mindenfajta őrizetbe vételre és bírósági eljárásra vonatkozó intézkedés alól.

A mentesség akkor is megilleti a tagokat, amikor az Európai Parlament üléseinek helyére utaznak, illetve onnan visszatérnek.

Nem lehet hivatkozni a mentességre olyan esetben, amikor valamely tagot bűncselekmény elkövetésében tetten érnek, továbbá a mentesség nem akadályozhatja meg az Európai Parlamentet azon jogának gyakorlásában, hogy valamely tagjának mentességét felfüggeszse.”

5. Az Európai Parlament eljárási szabályzata (8. parlamenti ciklus – 2014. július) (a továbbiakban: eljárási szabályzat) 5. cikkének (2) bekezdése szerint:

„A parlamenti mentelmi jog nem a képviselők személyes kiváltsága, hanem a teljes Parlament és az egyes képviselők függetlenségének biztosítója.”

III. A jogvita előzményei

6. A fellebbező Mylène Troszczyńskit (a továbbiakban: fellebbező) 2014. július 1-jén az Európai Parlament képviselőjévé választották.

7. 2015. szeptember 23-án egy fényképet tettek közzé a fellebbező Twitter-falán, amelyen nők egy csoportja volt látható, akik olyan ruhát viseltek, amely a szemük kivételével teljesen elfedte az arcukat, és akikről úgy tűnt, hogy a Caisse d'allocations familiales (francia családtámogatási pénztár, CAF) előtt várakoznak. A fényképet a következő megjegyzés kísérte: „2014. december 9., Rosny-Sous-Bois CAF. A teljes alakos lepel viselését elvileg tiltja a törvény...” (a továbbiakban: vitatott tweet).

8. 2015. november 27-én a Seine-Saint-Denis megyei családtámogatási pénztár (Franciaország) vezérigazgatója állami intézmény rágalmozása miatt polgári jogi igény érvényesítésével egyidejűleg feljelentést tett.

9. 2016. január 19-én a procureur de la République de Bobigny (bobignyi államügyész, Franciaország) nyomozást indított egy személy vagy egy csoport származása, vagy egy etnikai csoporthoz, nemzethez, fajhoz vagy valláshoz való tartozása vagy nem tartozása miatti gyűlöletre vagy erőszakra való uszítás és nyilvános rágalmozás ügyében.

10. A fellebbezőt a nyomozási bíró először 2016. szeptember 20-án idézte be. Miután a fellebbező ezen idézésnek – az európai parlamenti mentességére hivatkozva – nem tett eleget, a nyomozási bíró a 2016. szeptember 23-i kérelmével az említett mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelem Parlamenthez történő benyújtását kérte.

11. A procureur général près la cour d'appel de Paris (a párizsi fellebbviteli bíróság mellett működő főügyész, Franciaország) a 2016. december 1-jei levelében a nyomozási bíró kérelmét kedvező véleménnyel eljuttatta a francia igazságügyi miniszternek annak érdekében, hogy utóbbi az említett kérelmet juttassa el a Parlament elnökének. Ugyanezen a napon a francia igazságügyi miniszter eljuttatta a Parlament elnökének a fellebbező parlamenti mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmet, amelyet a tribunal de grande instance de Bobigny (bobignyi általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) nyomozási bírója terjesztett elő.

12. 2017. január 16-án a Parlament elnöke plenáris ülésen bejelentette, hogy ezt a kérelmet elküldik a Jogi Bizottságnak.

13. 2017. április 11-én a Jogi Bizottság meghallgatta a fellebbezőt. Az említett Bizottság 2017. június 12-én fogadta el jelentését.

14. 2017. június 14-i határozatával a Parlament felfüggesztette a fellebbező mentelmi jogát.

15. A keresetnek a Törvényszékhez történő benyújtását követően a tribunal de grande instance de Bobigny (bobignyi általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) alelnöke – aki a nyomozásért felel – a 2018. április 26-i végzéssel a fellebbező ügyét a büntetőbíróság elé utalta.

IV. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

16. A Törvényszék Hivatalához 2017. augusztus 12-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező a vitatott határozat megsemmisítésére, valamint az e határozat által állítólag okozott nem vagyoni kár megtérítésére irányuló keresetet terjesztett elő.

17. A fellebbező a kérelmeinek alátámasztására négy jogalapra hivatkozott: az első a jegyzőkönyv 8. cikkének megsértésén; a második a jegyzőkönyv 9. cikkének megsértésén; a harmadik az indokolási kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód elvének és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén; a negyedik pedig védelemhez való jog megsértésén és az eljárási szabályzat 9. cikkének (9) bekezdésére, valamint a 150. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó jogellenességi kifogáson alapul.

18. A Törvényszék az első két jogalappal együttesen foglalkozott, és előzetesen emlékeztetett azon ítélkezési gyakorlatra, amelynek megfelelően, ha a Parlament arra a következtetésre jut, hogy a parlamenti mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelem alapjául szolgáló tények nem tartoznak a jegyzőkönyv 8. cikkének hatálya alá, azt kell megvizsgálnia, hogy a képviselő e tények tekintetében élvez-e a jegyzőkönyv 9. cikkében szereplő mentességet, és ha igen, dönthet arról, hogy fel kell-e függeszteni e mentességet, vagy sem.

19. Ami a fellebbező által az e két jogalap alátámasztása érdekében kifejtett érvelést illeti, a Törvényszék azt az elemzés céljából öt kifogásra osztotta: az első azon alapul, hogy a francia alkotmány 26. cikke alkalmazandó a vitatott tweetre; a második azon, hogy az említett tweet a fellebbező által a képviselői feladatok ellátása során kifejtett véleménynek minősül a jegyzőkönyv 8. cikke értelmében; a harmadik a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jog megsértésén, amelyet a Parlament a fellebbező parlamenti mentelmi jogának jogtalan felfüggesztésével követett el; a negyedik azon, hogy nem a fellebbező tette közzé a vitatott tweetet; az ötödik pedig a fellebbező, valamint a Parlament függetlenségének megsértésén.

20. Ami az első kifogást illeti, azt a Törvényszék mint hatástalant elutasította. A megtámadott ítélet 41. pontjában megállapította, hogy az az indok, amely alapján a Parlament megállapította, hogy a fellebbezőre nem vonatkozhat a francia alkotmány 26. cikke, nem azzal függ össze, hogy a vitatott kijelentést a Twitteren tették, hanem inkább azzal, hogy a vitatott tweet nem minősíthető a fellebbező által a képviselői feladatok ellátása során kifejtett, a jegyzőkönyv 8. cikke szerinti véleménynek vagy leadott szavazatnak.

21. Ami a második kifogást illeti, azt mint megalapozatlant a Törvényszék a megtámadott ítélet 54. pontjában elutasította. Megállapította, hogy a vitatott tweet célja lényegében az egyik francia törvény be nem tartásának helytelenítésére irányul, amely törvény tiltja az arc közterületen történő elfedését. Mivel ez a tweet egy olyan konkrét eseményre mutatott rá, amely állítólag egy közfeladatot ellátó szerv előtt, az egyik francia törvény megsértésével történt a francia területen, és azt nem lehetett az aktuális hírekről vagy a Parlament által tárgyalt kérdésekről történő általánosabb állásfoglalásnak minősíteni, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Parlament nyilvánvaló értékelési hiba nélkül állapította meg azt, hogy a fellebbezővel szemben megfogalmazott vádak nem a fellebbező által az európai parlamenti képviselői feladatainak gyakorlása során kifejtett, a jegyzőkönyv 8. cikke szerinti véleményekre vagy leadott szavazatokra vonatkoznak.

22. Ami a harmadik kifogást illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 59. pontjában azt is elutasította mint megalapozatlant, és emlékeztetett arra, hogy a jegyzőkönyv 8. cikke a képviselők szabad véleménynyilvánításának és függetlenségének védelmére irányul, tehát „szorosan kapcsolódik a véleménynyilvánítás szabadságához”. Mivel a fellebbezőnek felrótt tények nem tartoznak az említett cikk hatálya alá, a Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Parlament nem sértette meg ezt a szabadságot.

23. Ami a negyedik kifogást illeti, azt a Törvényszék mint hatástalant elutasította. A megtámadott ítélet 61. és 62. pontjában rámutatott egyrészt arra, hogy „az a kérdés, hogy a mentelmi jog felfüggesztésének feltételei fennállnak-e a kérelem benyújtásakor, különbözik attól a kérdéstől, amely annak meghatározásában áll, hogy a szóban forgó képviselőnek felrótt tények bizonyítottak-e”, másrészt pedig arra, hogy nem a Parlament feladata, hogy állást foglaljon arról, hogy e tények a fellebbezőnek felróthatók-e, sem pedig, hogy meghatározza azt, hogy a vitatott tweetet a fellebbező tette-e közzé vagy sem.

24. Végül a Törvényszék az általa az első és a második jogalap keretében azonosított ötödik kifogást mint megalapozatlant elutasította. A Törvényszék a megtámadott ítélet 66. és 67. pontjában megállapította, hogy mivel a jegyzőkönyv 9. cikke kifejezetten előírja a képviselőket az e rendelkezés alapján megillető mentelmi jog felfüggesztésének lehetőségét, „nem róható fel a Parlamentnek, hogy – a jelen ügy körülményeire és a francia igazságügyi miniszter által benyújtott kérelemre tekintettel – célszerűnek tartotta a fellebbező [jegyzőkönyvből] eredő mentelmi jogának felfüggesztését a francia igazságügyi hatóságok által folytatott nyomozás lefolytatása céljából”. Mindenesetre – a Törvényszék szerint – a fellebbező nem hivatkozott semmilyen olyan körülményre, amely annak megállapításához vezethet, hogy a Parlament a jelen ügyben megsértette a fellebbezőnek a képviselői minőségéből eredő függetlenségét.

25. Ami a harmadik jogalapot illeti – amelynek első része az indokolási kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód elvének megsértésén, a második pedig a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapul –, azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 102. pontjában teljes egészében elutasította.

26. Az első részben a fellebbező lényegében arra hivatkozott, hogy az ő tekintetében „A mentelmi jognak a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv [9]. cikkével összhangban történő felfüggesztése. A véleménynyilvánítással kapcsolatos ügyek alapján megállapított elvek” című, a Parlament Jogi és Belső Piaci Bizottságának a Parlament tagjainak szóló, 2003. június 6-i 11/2003. sz.

közleménye (a továbbiakban: 11/2003. sz. közlemény) szerinti 2. elvet kellett volna alkalmazni, amely szerint „alapelv, hogy a mentelmi jog nem függeszthető fel abban az esetben, ha azok a cselekmények, amelyekkel megvádolták a képviselőt, a politikai tevékenységébe tartoznak, vagy azzal közvetlenül kapcsolatosak”.

27. Ezen állítás elutasítása érdekében a Törvényszék azon ítélezési gyakorlatra hivatkozott, amely szerint a 11/2003. sz. közlemény őt nem köti, mivel az nem minősül az EUMSZ 288. cikk szerinti parlamenti aktusnak.⁴ A Törvényszék egyrészt rámutatott, hogy mivel a fellebbező nem határozta meg pontosan az azon képviselőknek felrótt cselekményeket vagy megnyilvánulásokat, akiket a közlemény kedvezményezettjeiként megjelölt, sem pedig azokat a körülményeket, amelyek között a szóban forgó tényállási elemek megvalósultak, nem bizonyította, hogy e képviselők helyzete összehasonlítható volt az övével. Másfelől, mivel a jelen ügyben nem volt közvetlen kapcsolat a vitatott tweet és a fellebbező képviselői feladatai között, e képviselő nem bizonyította azt sem, hogy a Parlament eltért a 2. elvtől (a megtámadott ítélet 81. pontja).

28. A harmadik jogalap második részében a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy a Parlament megsértette a megfelelő ügyintézés elvét azzal, hogy a jelen ügyben elmulasztotta annak megállapítását, hogy *fumus persecutionis* áll fenn a 11/2003. sz. közleményben meghatározottak szerint, azaz olyan eset, amikor feltételezni kellett volna azt, hogy a fellebbezővel szemben a politikai tevékenységeinek károsítása céljából kezdeményeztek bírósági eljárásokat. A fellebbező szerint ezeket az eljárásokat vele szemben az akkori francia igazságügyi miniszter indította, aki köztudottan a Front national ellenfele volt, amely politikai pártnak a fellebbező az egyik tagja. Ezen eljárásokat ráadásul egy választási kampányt megelőző napon indították.

29. A Törvényszék a harmadik jogalap második részét először is arra hivatkozva utasította el, hogy a fellebbező „a politikai ideológia tekintetében fennálló különbségen kívül semmilyen konkrét bizonyítékot nem terjesztett elő annak igazolására, hogy a francia kormány – és többek között a francia igazságügyi miniszter – üldöznék a Front nationalt”, valamint arra sem, hogy „a jelen ügyben kizárólag vagy akár részben a fellebbező Front nationalhoz való tartozása alapján indult vizsgálat”⁵.

30. Másodszor, a Törvényszék megállapította, hogy semmilyen bizonyíték nem enged arra következtetni, hogy a fellebbező parlamenti mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmet egy olyan bírósági eljárás keretében terjesztették elő, amelyet többek között a határidők tekintetében rendellenesen folytattak le.

31. Harmadszor, a Törvényszék – miután megismételte, hogy az a kérdés, hogy a mentelmi jog felfüggesztésének feltételei fennállnak-e a kérelem benyújtásakor, különbözik attól a kérdéstől, amely annak meghatározásában áll, hogy a szóban forgó képviselőnek felrótt tények bizonyítottak-e – úgy ítélte meg, hogy a fellebbező által ebben az összefüggésben hivatkozott tényezők – először is, hogy a vitatott tweetet a fellebbező asszisztense fogalmazta meg a fellebbező tudta nélkül; másodszor, hogy a vitatott kép egy szabadon hozzáférhető, és az interneten már anélkül terjesztett és megosztott információ alapuló fotómontázs volt, hogy többek között a Seine-Saint-Denis megyei családtámogatási pénztár bírósági eljárást indított volna; harmadszor, hogy a fellebbező azonnal törölte a tweetet, amikor az a tudomására jutott; negyedszer pedig, hogy marasztaló ítélet esetén fennáll annak veszélye, hogy a fellebbezővel szemben mellékbüntetésként a passzív választójogának elvesztését, valamint az európai parlamenti képviselői mandátumának és valamennyi választott tisztségnek elvesztését szabják ki – egyik sem tartozik „azon körülmények közé, amelyeket a Parlamentnek figyelembe kellett vennie annak meghatározása érdekében, hogy a mentelmi jog felfüggesztésének feltételei a jelen ügyben fennállnak-e”⁶.

4 2013. január 17-i Gollnisch kontra Parlament ítélet (T-346/11 és T-347/11, EU:T:2013:23, 107. pont).

5 A megtámadott ítélet 88. és 99. pontja.

6 A megtámadott ítélet 96. pontja.

32. A Törvényszék a teljesség kedvéért megállapította, hogy a büntetőbíróság elé utalásról szóló végzés – amelyet a tribunal de grande instance de Bobigny (bobignyi általános hatáskörű elsőfokú bíróság) alelnöke a vitatott határozatot követően hozott, és amelyet a tárgyaláson benyújtottak – ellentmond a fellebbező azzal kapcsolatos érvének, hogy a francia igazságügyi hatóságok részéről *fumus persecutionis* áll fenn. A Törvényszék ebben a tekintetben kiemelte, hogy az említett végzés értelmében az a körülmény, hogy nem a fellebbező tette közzé a vitatott tweetet, nem akadályozza azt, hogy a loi du 29 juillet 1881 sur la liberté de la presse (a sajtószabadságról szóló 1881. július 29-i francia törvény; a továbbiakban: 1881. július 29-i törvény) alapján eljárást folytassanak le vele szemben.

33. Végül a megtámadott ítélet 105–120. pontjában a Törvényszék megvizsgálta és elutasította a védelemhez való jog megsértésén, valamint az eljárási szabályzat 9. cikkének (9) bekezdésére és a 150. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó jogellenességi kifogáson alapuló negyedik megsemmisítési jogalapot.

V. A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

34. A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- semmisítse meg a vitatott határozatot;
- a fellebbezőnek eljárási költségek jogcímén fizetendő összeg tekintetében a jogszabályoknak megfelelően határozzon;
- a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

35. A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

- a fellebbezést teljes egészében utasítsa el;
- a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

VI. Jogi elemzés

A. Előzetes megjegyzések

1. Az európai parlamenti képviselők szerepe és jogállása

36. Az európai parlamenti képviselők az Unió polgárainak képviselői. Készek arra, hogy meghallgassák polgárok, érdekcsoportok és vállalkozások problémáit. Közvetlen és általános választójog alapján, szabad és titkos választásokon, ötéves időtartamra választják őket, és ők jelentik a kapcsolatot a polgárok és a különböző intézmények között. A Parlament tagjaiként demokratikus legitimitást biztosítanak az integrációs folyamat egészében. Az európai parlamenti képviselők nem csak a jogalkotási folyamatban játszanak központi szerepet azzal, hogy többek között jogosultak a részükre szavazásra bocsátott szövegtervezetekre módosítási javaslatokat tenni, hanem állásfoglalásokat is előterjeszhetnek a hatáskörükbe tartozó valamennyi területen. Befolyásolják továbbá a Tanács és az Európai Bizottság tevékenységét is azáltal, hogy ezen intézményeket cselekvésre ösztönözhetik. Ily módon részt vesznek a napjaink olyan nagy kérdéseivel összefüggő döntések meghozatalában, mint az éghajlatváltozás, a migráció, az emberi jogok a világban, a harmadik országokkal vagy nemzetközi szervezetekkel való megállapodások és a pénzügyi piacok szabályozása. Ezenkívül az európai

parlamentari képviselők fontos ellenőrzési jogköröket gyakorolnak, mivel megszavazzák az Unió költségvetését, jóváhagyják a Bizottság összetételét, vizsgálóbizottságokat állíthatnak fel, és bizalmatlansági indítványt fogadhatnak el a Bizottság tagjaival szemben, akik ilyen esetben kötelesek lemondani.

37. Annak biztosítása érdekében, hogy a megbízatásukat teljes függetlenségben, beavatkozás nélkül gyakorolják, az európai parlamenti képviselők különleges jogállást élveznek. Ahogyan azt a Bíróság a C-200/07. sz. és C-201/07. sz. Marra egyesített ügyekben hozott ítéletben⁷ megjegyezte, az európai parlamenti képviselőknek a jegyzőkönyv 8. és 9. cikkében előírt mentelmi joga a tagállamok nemzeti parlamentjeinek tagjai számára rendszerint elismert két védelmi formát foglalja magában, nevezetesen a képviselői feladatok ellátása során kifejtett vélemény vagy leadott szavazat tekintetében fennálló mentelmi jogot, valamint a parlamenti sérthetlenséget, amely főszabály szerint a bírósági eljárásokkal szembeni védelmet foglalja magában.⁸ Rá kell mutatni, hogy a jegyzőkönyv által a részükre biztosított mentelmi jog egyáltalán nem arra irányul, hogy számukra személyes előnyt biztosítson, hanem az a célja, hogy a Parlament a tevékenységének a gyakorlása során védelemben részesüljön a megfelelő működését érintő akadályokkal vagy e működés sérelmének kockázatával szemben, ahogyan arra a Bíróság legutóbb a Junqueras Vies ítélet alapjául szolgáló ügyben⁹ emlékeztetett.

38. Helyénvaló tehát feljogosítani a Parlamenti arra, hogy maga határozza meg azt, hogy a valamely tagja ellen indított bírósági eljárás sérti-e a Parlament működését. Ahogyan az ugyanis a jegyzőkönyv 9. cikkének harmadik bekezdéséből következik, e különleges jogállás nem akadályozhatja a Parlament ahhoz való jogát, hogy valamely tagjának mentelmi jogát felfüggeszse. A Parlament éppen e rendelkezés alapján függesztette fel a fellebbező mentelmi jogát a francia hatóságok kérelmére. A Törvényszék előtti jogvitában a fellebbező a számos eljárásjogi biztosíték megsértésén kívül azt rőtt fel a Parlamentnek, hogy nem alkalmazta megfelelően a jegyzőkönyv rendelkezéseit amiatt, hogy megsértette az őt megillető parlamenti mentelmi jog terjedelmét. A jelen ügyben azonban a fellebbező „nyilvánvaló értékelési hibát” ró fel a Törvényszéknek, amelyet eljárásjogi szempontból kell meghatározni a fellebbezés megfelelő módon történő elbírálása érdekében.

2. A jelen fellebbezés szempontjából figyelembe veendő eljárási szempontok

39. Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyek „Az uniós jog Törvényszék általi megsértése – téves jogalkalmazás és a tényállás téves jogi minősítése – nyilvánvaló értékelési hiba” című fejezetben található. A fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy „nyilvánvaló értékelési hibát” követett el a vitatott határozattal szemben az EUMSZ 263. cikk alapján indított, megsemmisítés iránti kereset második és harmadik jogalapjának elemzése során egyaránt. A fellebbező szerint a két feltételezett értékelési hiba mindegyike „hatást gyakorol a Törvényszék által tett megnyilvánulások és azok összefüggései tekintetében adott jogi minősítésre, valamint arra, hogy a [fellebbező] nem részesül a jegyzőkönyv 8. és 9. cikkében foglalt rendelkezések előnyeiből”.

40. A két jogalap elemzése előtt jelzem, hogy a fellebbező kevésbé pontos terminológiát használ a Törvényszék által elkövetett állítólagos hibák bemutatására. Ezenkívül – ahogyan azt a későbbiekben látni fogjuk – nem egyértelmű, hogy a fellebbező által hivatkozott állítólagos értékelési hibák mennyiben alkalmasak a Törvényszék által a megtámadott ítélet alapján levont bizonyos következtetések jogi érvényességének vitatására. Ezt követően szükségesnek tartom felidézni a fellebbezési eljárásra jellemző elveket, amelyek iránymutatásul szolgálnak az elvégzendő elemzés során.

⁷ 2008. október 21-i Marra ítélet (C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579).

⁸ 2008. október 21-i Marra ítélet (C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579, 24. pont).

⁹ 2019. december 19-i ítélet (C-502/19, EU:C:2019:1115, 82–84. pont).

41. Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése második albekezdésének és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikke első bekezdésének megfelelően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, és abban csak a Törvényszék hatáskörének hiányára, a Törvényszék előtti eljárásnak a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló szabálytalanságaira, valamint az uniós jog Törvényszék általi megsértésére lehet hivatkozni. A tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése – feltéve, hogy nem ezek elferdítéséről van szó – nem minősül olyan jogkérdésnek, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia.¹⁰ Ez alapján elferdítés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek vagy azok szövegétől nyilvánvalóan eltérőnek tűnik.¹¹ A Bíróság ellenben a tények jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogi következtetéseknak a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel.¹² Ezen elvek alapján kell a fellebbező által felhozott jogalapokat a továbbiakban vizsgálni.

B. A fellebbezés első jogalapjáról

1. A felek érvei

42. Ami mindenekelőtt a fellebbezés második jogalapjának elemzése során állítólagosan elkövetett értékelési hibát jelenti, a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megállapította először azt, hogy a vitatott tweet által kommentált esemény – a Franciaországon belüli földrajzi elhelyezkedésénél fogva – nem tartozik azon témákhoz, amelyek iránt egy európai parlamenti képviselő érdeklődik, másodszer azt, hogy a vélemény szükségszerűen egy általános állásfoglalást jelent, és nem vonatkozhat valamely konkrét eseményre, harmadszor pedig azt, hogy „az, hogy egy képviselő a francia joggal ellentétes valamely magatartásra helyezi a hangsúlyt, nem minősül aktuális hírnek”.

43. A fellebbező a Törvényszék első, állítólagosan téves megállapításával szemben arra hivatkozik, hogy valamennyi képviselő saját országának választott tisztségviselője, aki a választóit képviseli, és a megbízatása során fenn kell velük tartania a szükséges kapcsolatot, „különösen az őket érdeklő vagy érintő témák felvetése révén”.

44. A Törvényszék második, állítólagos téves megállapításával szemben a fellebbező először is arra hivatkozik, hogy ez a megállapítás ellentétes a 11/2003. sz. közleménnyel és többek között annak a 2. sz. elvével, másodszer arra, hogy az 1881. július 29-i törvény értelmében a vitatott tweet véleménynek minősül, harmadszor pedig arra, hogy – az Emberi Jogok Európai Bíróságának a 2009. október 8-i Brunet-Lecomte és Tanant kontra Franciaország ítélete¹³ alapján – „a becsületsértő, rágalmazó vagy egyéb kijelentések a politikai vita részei lehetnek, és azokat a véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozó alapvető jog védelme alatt állhatnak, amennyiben közérdek indokolja azok megvitatását”.

45. A fellebbező vitatja a Törvényszék harmadik, állítólagosan téves megállapítását, és egyrészt arra hivatkozik, hogy a teljes testet eltakaró fátyol közterületen való viselése az iszlámhoz tartozás külső megnyilvánulásaként „a közéletet és a nők jogait egyaránt érintő, közérdekű kérdés”, másrészt pedig, hogy a Törvényszéknek alkalmaznia kellett volna a Patriciello ítéletben kialakított ítélkezési gyakorlatot, amennyiben az a képviselő parlamenti mentelmi joga felfüggesztésének elutasítása érdekében „választópolgárainak általános érdek[ére hivatkozik, a] politikai tevékenysége keretében”.

10 2010. szeptember 16-i *Dominio de la Vega kontra OHIM végzés* (C-459/09 P, nem tették közzé, EU:C:2010:533, 44. pont); 2019. március 21-i *Gollnisch kontra Parlament végzés* (C-330/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:240, 109. pont).

11 2019. március 21-i *Gollnisch kontra Parlament végzés* (C-330/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:240, 110. pont).

12 Jääskinen főtanácsnoknak a *Belgium kontra Deutsche Post és DHL International* ügyre vonatkozó indítványa (C-148/09 P, EU:C:2010:726, 76. pont).

13 EJE, 2009. október 8-i ítélet (CE:ECHR:2009:1008JUD001266206).

46. A Parlament arra hivatkozik, hogy e három kifogás a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul. Először is rámutat, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 53. pontjában nem azt állítja, hogy a kommentált esemény – a Franciaországon belüli földrajzi elhelyezkedésénél fogva – nem tartozik azon témákhoz, amelyek iránt egy európai parlamenti képviselő érdeklődik, hanem inkább azt, hogy a vitatott tweet egy konkrét eseményre hivatkozik, amely nem minősíthető az aktuális hírekről vagy a Parlament által tárgyalt kérdésekről történő általánosabb állásfoglalásnak.

47. Másodszer, a Parlament szerint a Törvényszék nem azt állapította meg, hogy a véleménynek egy olyan általános állásfoglalásnak kell lennie, amely nem hivatkozhat egy konkrét eseményre, hanem inkább azt, hogy a szóban forgó konkrét vélemény nem áll közvetlen és nyilvánvalóan adott kapcsolatban a fellebbező képviselői feladataival.

48. Harmadszor, a Parlament szerint a Törvényszék nem azt állapította meg, hogy nem minősül aktuális hírnek az, hogy egy képviselő egy, a nemzeti joggal ellentétes magatartásra helyezi a hangsúlyt, hanem csak azt, hogy a vitatott tweet nem minősíthető aktuális hírekről történő általánosabb állásfoglalásnak.

49. Ezenkívül, ami a Patriciello ítéletre történő hivatkozást illeti, a Parlament kiemeli, hogy a szóban forgó idézet az említett ítélet 12. pontjából származik, amely a Bíróság előtt folyamatban lévő ügy tényállásának, nem pedig az indokolásának részét képezi.

2. Értékelés

a) A szóban forgó tevékenység, valamint az európai parlamenti képviselő által szokásosan ellátott feladatok közötti nyilvánvalóan adott kapcsolat hiánya

50. Mindenekelőtt hangsúlyozom, hogy a jegyzőkönyv 8. cikkéből egyértelműen következik, hogy „*a feladataik ellátása során* kifejtett véleményük vagy leadott szavazatuk miatt [a] [...] Parlament tagjai ellen nem folytatható vizsgálat, nem vehetők őrizetbe és nem vonhatók bírósági eljárás alá”¹⁴. E rendelkezés szöveg szerinti elemzése alapján megállapítható, hogy egy európai parlamenti képviselő teljes mértékben hivatkozhat a parlamenti mentelmi jogára, amennyiben *kellően szoros kapcsolat* áll fenn az általa kifejtett vélemény vagy leadott szavazat és a szokásosan ellátott feladatok között. E következtetés vonatható le akkor is, ha e rendelkezést annak az előzetes megjegyzéseimben már hivatkoztam¹⁵ céljára tekintettel elemezzük, amely a Parlament megfelelő működésének a mindennemű beavatkozásoktól szembeni védelmét jelenti.

51. Ezt az értelmezést megerősíti a Patriciello ítélet, amelyben a Bíróság e rendelkezést úgy értelmezte, mint amely megköveteli, hogy „*a kifejtett vélemény és a parlamenti feladatok között fennálló kapcsolatnak közvetlennek és nyilvánvalóan adottnak kell lennie*”.¹⁶ E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság inkább szigorúan értelmezte a „mentelmi jog” fogalmát,¹⁷ és mindezt olyan okok miatt, amelyek számomra relevánsnak tűnnek. A Bíróság kifejtette, hogy a jegyzőkönyv 8. cikkében előírt mentelmi jog „végrelegesen megakadályozhatja a nemzeti igazságügyi hatóságokat és bíróságokat abban, hogy a területükön a közrend tiszteletben tartásának biztosítása érdekében a bűncselekmények

14 Kiemelés tőlem.

15 Lásd a jelen indítvány 38. pontját.

16 Patriciello ítélet, 35. pont. Kiemelés tőlem.

17 Lásd ebben az értelemben: Mehta, R. S., „Sir Thomas’ blushes: protecting parliamentary immunity in modern parliamentary democracies”, *European Human Rights Law Review*, 2012, 3. sz., 309. o. A szerző megjegyzi, hogy nem könnyű pontosan meghatározni a képviselők feladatait, mivel a szerepük az idő során változik, és alkalmazkodik a különböző konkrét körülményekhez. A szerző szerint érthető az annak elfogadásától való tartózkodás, hogy a képviselő helyi szempontokkal kapcsolatban foglal állást, mivel az Unió végső soron egy „korlátozott hatáskörökkel rendelkező képződmény”. Másfelől, a kizárólag a szupranacionális témákkal összefüggő tevékenységek elfogadása túlságosan szigorú megközelítést jelentene többek között akkor, ha helyi és regionális szempontok bizonyulnak relevánsnak az Unió politikája szempontjából, például a mezőgazdasági támogatások, a regionális fejlesztés és a migrációs jogszabályok terén.

üldözésére és szankcionálására irányuló hatásköreiket gyakorolják, ezáltal pedig az ilyen nyilatkozatokkal sértett személyeket teljes mértékben megfoszthatja a bírósághoz fordulás jogától, ideértve adott esetben azt a lehetőséget is, hogy a polgári ügyekben eljáró bíróságok előtt elérjék a bekövetkezett károk megtérítését”¹⁸. Ebből következik, hogy esetről esetre kell értékelni, hogy fennállnak-e azok a feltételek, amelyek mellett egy európai parlamenti képviselő érvényesen hivatkozhat a mentelmi jogra.¹⁹

52. Ez alapján megállapítom, hogy a jelen jogvita, valamint a Particiello ügy körülményei között némi párhuzamosság áll fenn, amelyeket a jelen elemzés során számomra fontosnak tűnik megjegyezni a Törvényszék indokolásának jobb megértése érdekében. A két ügyben a szóban forgó képviselők – vagy ők maguk vagy harmadik személyek révén – olyan tényekkel kapcsolatban foglalnak állást, amelyek állítólagosan a Parlamenten kívül történtek, és nem állnak semmilyen egyértelmű kapcsolatban egy európai parlamenti képviselő feladataival.

53. A Patriciello ügyben ugyanis a szóban forgó képviselő egy rendőrnek a származása szerinti tagállamban tanúsított, állítólagosan jogellenes magatartásával kapcsolatos kijelentéseket tett, amely körülményeket a Bíróság úgy tekintett, hogy azok „viszonylag *távol állnak* az Európai Parlament tagjának feladataitól, ennek következtében pedig nehezen mutatható ki közvetlen kapcsolat a választópolgárok gondos figyelmet igénylő általános érdekeivel”. Ami tehát az EUMSZ 267. cikk alapján történő előzetes döntéshozatalra utalást illeti, a Bíróság – azon értékeléstől függően, amelynek elvégzése a kérdést előterjesztő bíróság feladata – úgy ítélte meg, hogy „még ha meg is lehetne állapítani ilyen kapcsolatot, az nem lenne nyilvánvalóan adott”²⁰.

54. A jelen ügyben a francia igazságügyi hatóságok azt róják fel a fellebbezőnek, hogy a Twitter-falán egy olyan fényképet tett közzé, amely feltehetőleg egy olyan eseményhez kötődik, amely állítólag a fellebbező származása szerinti tagállam egyik városában található valamely hatóság épületében történt. Konkrétabban, a megtámadott ítélet 52. pontjából az következik, hogy a vitatott tweet „egy, az arc közterületen történő elfedését tiltó [...] francia törvény nők egy csoportja általi be nem tartásának helytelenítésére irányul, amely nők olyan ruhát viselnek, amely a szemük kivételével teljesen elfedi az arcukat, és állítólag a Rosny-sous-Bois-i családtámogatási pénztár előtt várakoznak”. Számomra úgy tűnik, hogy nem nyilvánvaló az e tevékenység, valamint az európai parlamenti képviselőnek az előzetes megjegyzéseimben bemutatott²¹ jellegzetes feladatai közötti kapcsolat. Mindenesetre nem nyilvánvalóbb, mint a Patriciello ügy alapjául szolgáló körülmények között. Semmilyen kapcsolat nem látható az Unió azon céljaival vagy politikáival, amelyeket a Parlament állítólag befolyásol a döntéshozó szerepében. Úgy tűnik tehát, hogy vélhetően a szóban forgó tevékenységek sem haladják meg a tisztán helyi szintet. Következésképpen a két ügy körülményeit jogi szempontból ugyanúgy kell értékelni.

55. Így egyetérték a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 54. pontjában foglalt értékelésével, amennyiben az egyrészt a fellebbezőnek és a munkatársainak felrótt tények, másfelől pedig a képviselői feladatai közötti közvetlen és nyilvánvaló kapcsolat hiányára vonatkozik. Azt a következtetést kell tehát levonni, hogy a Törvényszék téves jogalkalmazás nélkül erősítette meg azt, hogy az állítólagos tevékenységek nem függenek össze a fellebbező által a jegyzőkönyv 8. cikke értelmében vett európai parlamenti képviselői feladat ellátása során kinyilvánított véleménnyel vagy leadott szavazattal.

56. Az elemzés e részének befejezése előtt néhány pontosítást szeretnék tenni a Particiello ítélet 12. pontját illetően, amelynek úgy tűnik, hogy a fellebbező különös jelentőséget tulajdonít a jegyzőkönyv értelmezése tekintetében. A fellebbező az észrevételeiben rámutat, hogy a megjelölt szakasz olyan „jogelveket” tartalmaz, amelyeket a Törvényszéknek alkalmaznia kellett volna az ő esetében. Márpedig meg kell állapítani, hogy a szóban forgó szakasz nem az ítélet indokolásában,

¹⁸ Patriciello ítélet, 34. pont.

¹⁹ Patriciello ítélet, 37. és 38. pont.

²⁰ Patriciello ítélet, 36. pont. Kiemelés tőlem.

²¹ Lásd a jelen indítvány 36. pontját.

hanem a tények összefoglalójában szerepel. Ennélfogva ebből nem lehet semmilyen, a Törvényszék számára kötelező jogelvre következtetni. Ezenkívül, amennyiben az ítéletben szerepelnek azok az okok, amelyek miatt a Parlament akkoriban úgy határozott, hogy megvédi a szóban forgó európai parlamenti képviselő mentelmi jogát, vagyis az, hogy ez a képviselő a „választópolgárainak általános érdekében avatkozott közbe, politikai tevékenysége keretében”, elegendő felhívni a figyelmet arra, hogy az e döntés alapjául szolgáló értékelés – amelynek alapját a Parlament Jogi Bizottságának egyik ajánlása képezte – semmilyen hatást nem gyakorolt a Bíróság által a jegyzőkönyv 8. cikkével kapcsolatban adott értelmezésre. Épp ellenkezőleg, a Patriciello ítélet rendelkező részéből egyértelműen kitűnik, hogy az e rendelkezés által biztosított mentelmi jog nem terjed ki a fentiekben bemutatotthoz hasonló tevékenységre. Ebből következik, hogy a fellebbező nem hivatkozhat eredményesen a Patriciello ítélet 12. pontjában foglalt pusztá ténymegállapításokra.

57. Mivel a jegyzőkönyv 8. cikke szerinti alapvető kritériumok egyike nem teljesül, főszabály szerint nem szükséges annak vizsgálata, hogy a szóban forgó tevékenység egy, az e rendelkezés értelmében vett „vélemény” kifejtésének minősül-e. A Bíróság ugyanis a Patriciello ítéletben annak felidézésére szorított, hogy ezt a fogalmat „olyan tágan kell értelmezni, mint ami magában foglalja mindazokat a megnyilvánulásokat és nyilatkozatokat, amelyek – tartalmuknál fogva – szubjektív értékeléseket képező állításoknak számítanak”²², azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak nem adott kiegészítő iránymutatást annak érdekében, hogy számára lehetővé tegye annak ellenőrzését, hogy a szóban forgó képviselő nyilatkozatai e fogalom hatálya alá tartoznak-e. Ennélfogva nem zárható ki kategorikusan az, hogy ilyen véleménynek minősülhet egy olyan, meghatározott témára utaló és Európa-szerte nyilvános vita középpontjában álló nyilatkozat, mint amely az előzetes megjegyzéseimben szerepel,²³ és amely a képviselő személyes meggyőződését fejezi ki.

58. A jegyzőkönyv alkalmazásáért és annak helyes alkalmazásának biztosításáért felelős hatóságok – a parlamenti mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelemnek a Parlamenthez történő benyújtása esetén először és mindenekelőtt a Parlament – feladata, hogy az említett kérdést esetről esetre vizsgálják meg.²⁴ A jelen ügyben megjegyzem, hogy a vitatott határozatban a Parlament tartózkodik attól, hogy a szóban forgó tevékenységet kifejezetten egy „vélemény” kifejezésének minősítse, ami a fellebbező számára a kétséghez való jogosultság biztosítására irányuló szándékként értelmezhető. Egy ilyen megközelítés elképzelhető e fogalom tágabb értelmét figyelembe véve.²⁵ Egyebekben megjegyzem, hogy ezt a kérdést sem vizsgálták kifejezetten a Törvényszék előtti eljárás során.

22 Patriciello ítélet, 32. pont.

23 Lásd a jelen indítvány 36. pont.

24 Ahogyan azt a Bíróság a 2008. október 21-i Marra ítéletben (C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579, 32–42. pont) megjegyezte, az európai parlamenti képviselőt megillető mentelmi jog alkalmazására vonatkozó feltételek értékelése a nemzeti bíróságok kizárólagos hatáskörébe tartozik. Amennyiben a jegyzőkönyv 8. cikkének alkalmazása során az említett bíróságoknak kétségeik vannak e cikk értelmezése tekintetében, az EUMSZ 267. cikk alapján a jegyzőkönyv e cikkének értelmezésére irányuló kérdést intézhetnek a Bírósághoz, azon bíróságok pedig, amelyeknek határozatai ellen nincs helye fellebbezésnek, ilyen esetben kötelesek a Bírósághoz fordulni. A Bíróság azonban kiemelte, hogy a Parlament és a nemzeti igazságügyi hatóságok kötelesek lojálisan együttműködni a jegyzőkönyv rendelkezéseinek alkalmazását és értelmezését érintő konfliktusok elkerülése érdekében, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy amikor valamely nemzeti bíróság előtt európai parlamenti képviselővel szemben eljárás indul, és e bíróság arról értesül, hogy ugyanezen képviselő kiváltságai és mentességei fenntartására irányuló eljárás van folyamatban, az említett bíróság köteles az eljárást felfüggeszteni, és kikérni a Parlament véleményét, amely azt a lehető legrövidebb időn belül megadja.

25 Ahogyan azt Jääskinen főtanácsnok a Patriciello ügyre vonatkozó indítványában (C-163/10, EU:C:2011:379, 80–87. pont) megjegyzi, fogalmi szempontból nehéznek, sőt lehetetlennek tűnik egyértelmű különbséget tenni „értékitélet” és „ténykijelentés” között a jog területén. Egyebekben hangsúlyozza, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága nem alkalmaz tiszta felosztást e két fogalom között, mivel nem a „pusztá vélemény” és a „ténykijelentés” között tesz különbséget, hanem a „pusztá ténykijelentések” és a mind ténybeli, mind véleményt magukban foglaló „vegyes kifejezések” között. A főtanácsnok azt az álláspontot képviseli, hogy egy parlamenti tagnak jeleznie kell az aggodalomra intő okokat, és a választók érdekét kell védenie. Ezen okból jogosultnak kell lennie arra, hogy az anyagi mentesség által védve szabadon fejtsen ki ténybeli megállapításokat, amelyek nem esnek ellenőrzés alá, és amelyek hamisak is lehetnek. Leggyakrabban az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélezési gyakorlata szerinti „vegyes jellegű kifejezésekről” van szó. A parlament tagjait tehát megilleti a „kétséghez való jogosultság”.

59. Mindenesetre számomra úgy tűnik, hogy nem fontos kitérni erre a kérdésre a jelen fellebbezési eljárás keretében, figyelemmel arra, hogy a fellebbező kifogásai kizárólag arra vonatkoznak, hogy a Törvényszék miként értékelte az európai parlamenti képviselő feladataival való „közvetlen és nyilvánvaló kapcsolatra” vonatkozó kritériumot. Ha kitérünk arra a kérdésre, hogy egy olyan eseménnyel összefüggő fotómontázs, amely adott esetben soha nem történt meg, a jegyzőkönyv 8. cikk szerinti „vélemény” kifejezésének minősül-e, az a fellebbezési eljárásra jellemző bírósági felülvizsgálat terjedelmének túllépését jelentené.

b) A fellebbező kifogásainak vizsgálata

60. A fenti megfontolások alapján kell a következőkben elemezni a fellebbező kifogásait. Ahogyan azt ezen elemzésben kifejtem, az említett kifogások arra utalnak, hogy a fellebbező helytelenül értelmezte a megtámadott ítéletet, és ez kétségeket vet fel az első jogalap megalapozottságát illetően.²⁶

1) Az első kifogásról

61. A Törvényszék – a fellebbező állításával ellentétben – a megtámadott ítélet 53. pontjában nem azt állította, hogy a vitatott tweetben kommentált állítólagos esemény – a Franciaországon belüli földrajzi elhelyezkedésénél fogva – nem tartozik azon témákhoz, amelyek iránt egy európai parlamenti képviselő érdeklődik. Ellenkezőleg, a Törvényszék nem zárta ki kategorikusan azt, hogy az iszlámmal és a nők jogainak megsértésével összefüggő kérdéskörökhöz – amelyek a világon több országot érintenek, ideértve Franciaországot is – kapcsolódó események ténylegesen közérdekű kérdéseknek minősülhetnek.

62. Pontosítani szükséges, hogy a Törvényszék ezen 53. pontban konkrétan kifejtette, hogy „a fénykép és a vitatott tweet inkább egy, a francia joggal ellentétes magatartás hangsúlyozására irányuló szándéknak tűnik, nem pedig a nők jogainak védelmére irányuló szándék kifejeződésének”. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy „az, hogy a fellebbező a Parlament Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságának póttagja, nem teszi lehetővé a vitatott tweetnek a fellebbező által képviselőként gyakorolt feladatokkal történő összekapcsolását”. E tényértékelés, amely a Törvényszék kizárólagos hatáskörébe tartozik, nem kérdőjelezhető meg a fellebbezési eljárás keretében, annál is inkább, mivel a fellebbező semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be egy esetleges téves jogalkalmazással kapcsolatban.

63. Ebből következik, hogy ezt a kifogást el kell utasítani azzal az indokkal, hogy az a megtámadott ítélet téves értelmezéséből ered.

2) A második kifogásról

64. A Törvényszék – a fellebbező állításával ellentétben – általános elvként azt sem állította, hogy a vélemény szükségszerűen egy általános állásfoglalásnak minősül, és az nem vonatkozhat valamely konkrét eseményre. A megtámadott ítélet 46. pontjából ugyanis az következik, hogy a Törvényszék – annak megvizsgálása érdekében, hogy a vitatott tweet a fellebbező által a képviselői feladatainak ellátása során kifejtett véleménynek minősül-e – e fogalmat nem korlátozta az általános állásfoglalásokra oly módon, hogy a valamely konkrét eseményre való mindennemű utalást kizárt volna. Ellenkezőleg, a Törvényszék a „véleménynek” a Bíróság által kialakított és a fentiekben hivatkozott²⁷ fogalmára hivatkozott, amely szerint azt tágan kell értelmezni, és így abból nem lehet kizárni a két eset egyikét sem.

²⁶ Lásd: 2012. szeptember 13-i Total és Elf Aquitaine kontra Bizottság végzés (C-495/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:571, 21. pont); 2019. június 19-i Linak kontra EUIPO végzés (C-820/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:514, 15. és 18. pont); 2019. július 2-i Seven kontra Shenzhen Jiayz Photo Industrial végzés (C-31/19 P, nem tették közzé, EU:C:2019:554, 9. és 13. pont).

²⁷ Lásd a jelen indítvány 57. pontját.

65. Ez alapján, noha egy vélemény kétségtelenül vonatkozhat egy konkrét eseményre, a jelen ügyben megállapítható, hogy a vitatott tweet egy olyan konkrét eseményre mutat rá, amely állítólag egy franciaországi városban történt, és amely nem minősíthető az aktuális hírekről vagy a Parlament által a különböző bizottságokban zajló viták, illetve munka során tárgyalt olyan kérdésekről történő általános állásfoglalásnak,²⁸ mint amelyeket az előzetes megjegyzéseimben említettem.²⁹ Nem szabad megfélekedni arról, hogy – ahogyan azt a fentiekben megállapítottam – a kérdés nem áll közvetlen és nyilvánvalóan adott kapcsolatban a fellebbező képviselői feladataival, ahogyan azt a jegyzőkönyv 8. cikke előírja.

66. Mivel ez a kifogás a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, annak elutasítását javaslom.

3) A harmadik kifogásról

67. Úgy tűnik, hogy a fellebbező által hivatkozott, 1881. július 29-i törvény, amely alapján a vitatott tweet „véleménynek” minősül, nem releváns a jelen ügy összefüggései között, annál is inkább, mivel a jegyzőkönyv 8. cikkében foglalt mentelmi jog terjedelmét kizárólag az uniós jog alapján kell megállapítani. Ugyanis, amint azt a Bíróság az ítélezési gyakorlatában megállapította, ellentétben a jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének a) pontjában szabályozott parlamenti sérthetlenséggel, amely a nemzeti jogszabályoktól függ, a jegyzőkönyv 8. cikkében biztosított mentelmi jog terjedelmét – a nemzeti jogszabályokra hivatkozás hiányában – kizárólag az uniós jog alapján kell megállapítani.³⁰

68. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság e kifogást is utasítsa el, amennyiben az az uniós jog önálló jellegének megsértésén alapul.

c) Közbenső következtetés

69. A fenti megfontolásokra tekintettel a fellebbezés első jogalapját mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

C. A fellebbezés második jogalapjáról

1. A felek érvei

70. Ami a Törvényszék által a fellebbezés harmadik jogalapjának elemzése során állítólag elkövetett nyilvánvaló értékelési hibát illeti, a fellebbező három kifogást fogalmaz meg.

71. Az első kifogás azon alapul, hogy a Törvényszék megállapította, hogy „a Parlamentnek nem feladata, hogy nyilatkozzon a szóban forgó képviselőnek felrótt tények bizonyítottságáról”, holott a Parlament megvizsgálta ezeket a tényeket, „amikor a határozatában elismerte, hogy nem [a fellebbező] tette közzé a tweetet”.

28 Lásd ebben az értelemben Jääskinen főtanácsnoknak a Patriciello ügyre vonatkozó indítványát (C-163/10, EU:C:2011:379, 97. pont), amelyben a főtanácsnok a mentelmi jog lényegének körébe a parlamenti képviselő feladatai ellátásának *par excellence* tevékenységeit sorolná. Ezek magában foglalják különösen a parlamenti fórumon, a bizottságokban, a küldöttségekben és a Parlament politikai szerveiben, valamint a képviselőcsoportokban kifejtett véleményeket és leadott szavazatokat. A főtanácsnok még idesorolná a konferenciákon, missziókon és a Parlamenten kívüli politikai találkozókön való képviselői minőségben történő részvételt is.

29 Lásd a jelen indítvány 36. pontját.

30 2008. október 21-i Marra ítélet (C-200/07 és C-201/07, EU:C:2008:579, 26. pont); Patriciello ítélet, 25. pont.

72. A második kifogásával a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem a helyes jogi következményeket vonta le az ügy egyes irataiból, többek között az 1881. július 29-i törvény 42. cikkéből, amely „lépcsőzetes felelősséget” állapít meg, és a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok számára lehetővé teszi a fellebbező asszisztensének – aki a tweetet közzétette – a fellebbezőtől függetlenül történő felelősségre vonását.

73. Végül a harmadik kifogásával a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a fellebbező tekintetében hozott, a büntetőbíróság elé utalásról szóló végzés alapján „fordított jogi következményt vont le ahhoz képest, mint amire [e végzés] irányul”, mivel nem a fellebbező tette közzé a vitatott tweetet, és a fellebbező azt azonnal törölte, amikor a tudomására jutott, ami bizonyítja, hogy egyáltalán nem állt szándékában bűncselekményt elkövetni. Egyébként az, hogy kizárólag a fellebbező ellen indítottak eljárást büntetőbíróság előtt, miközben a vitatott tweet közzétevőjével szemben a büntetőigény elévült, „a bírónak a [vele szembeni] dühét” jelenti, és „egy olyan szándékról tanúskodik, hogy neki ártsanak politikai téren, amely a *fumus persecutionisra* jellemző magatartás”.

74. A Parlament álláspontja szerint a második jogalap elfogadhatatlan. Mindenekelőtt a fellebbező nem fejtette ki, hogy a jegyzőkönyv 9. cikkének a Törvényszék által történő értelmezése – amely szerint nem a Parlament feladata annak meghatározása, hogy a szóban forgó képviselőnek felrótt tények bizonyítottak-e – mennyiben téves, és ennél fogva miben áll a Törvényszék által elkövetett tévedés. A fellebbező nem jelölte meg – kellően pontosan – a kifogásának alátámasztására szolgáló jogi érveket, illetve annak jogi alapját sem, amely alapján a Törvényszéknek eltérő következtetésre kellett volna jutnia. Ugyanez a helyzet a megtámadott ítélet 100. pontjára vonatkozó kritikával is, amely pontban a Törvényszék megállapította, hogy nem róható fel a Parlamentnek az, hogy nem vont le következtetéseket abból, hogy a vitatott tweetet nem a fellebbező tette közzé, és hogy azt törölte, amikor arról tudomást szerzett.

75. Ezt követően a Parlament arra hivatkozik, hogy – a kifogásának alátámasztásául szolgáló jogi érvek, valamint azon jogalap megjelölésének hiányában, amely alapján a Törvényszéknek máshogy kellett volna döntenie – nem látja azokat a jogi következményeket, amelyeket a fellebbező szerint a Törvényszéknek le kellett volna vonnia az 1881. július 29-i törvény 42. cikkéből.

76. Végül a Parlament rámutat, hogy a fellebbező nem kifogásolhatja azon végzés Törvényszék által történő értékelését, amely őt a büntetőbíróság elé utalta, mivel bizonyítékról van szó. Márpedig a tények és a bizonyítékok értékelése nem jelent olyan jogkérdést, amelyet fellebbezés keretében a Bíróság általi felülvizsgálat alá kell vonni, kivéve ezen tények és bizonyítékok elferdítésének esetét, amelyre a fellebbező nem hivatkozott, és amely nem következik egyértelműen az ügy irataiból.

2. Értékelés

a) Az első kifogásról

77. Ami a második jogalap első kifogását illeti, mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából az következik, hogy a fellebbezésnek pontosan meg kell jelölnie az ítélet vitatott elemeit, amelyek hatályon kívül helyezését a fellebbező kéri, valamint azokat a jogi érveket, amelyek kimondottan alátámasztják e kérelmet, különben a fellebbezés vagy az

érintett jogalap elfogadhatatlan.³¹ Nem felel meg ennek a követelménynek – következésképpen azt el kell utasítani mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – az olyan kifogás, amely a megtámadott ítélet egyik pontjának kommentálására szorítkozik anélkül, hogy koherens jogi érvelést mutatna be, amely konkrétan az e pontban történő téves jogalkalmazás azonosítására irányul.³²

78. Ez alapján megjegyzem, hogy a fellebbező nem jelöli meg, hogy pontosan miben áll a Törvényszék által történő téves jogalkalmazás. Nem jelöli meg kellő részletességgel a kifogását alátámasztó jogi érveket, és azt a jogi alapot sem, amely alapján a Törvényszéknek máshogyan kellett volna döntenie. Ennélfogva megállapítható, hogy e kifogás nem felel meg a fenti hivatkozott elfogadhatósági feltételeknek.

79. Óvatosságból azonban meg kell vizsgálni a megtámadott ítéletnek a fellebbező által hivatkozott szakaszait annak ellenőrzése érdekében, hogy fennállnak-e nyilvánvaló indokolási hibák, többek között a tények jogi értékelése során, amelyek téves jogalkalmazásnak minősülhetnek.

80. Előzetesen rámutatok, hogy a megtámadott ítélet 60–62. pontjának elemzése – amelyekre a fellebbező láthatóan hivatkozik – nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Törvényszék tévesen értékelt a tényeket. Ellenkezőleg, a Törvényszék helyénvalóan annak felidézésére szorítkozik, hogy az a kérdés, hogy a képviselő terhére rótt tények felróhatóak-e, azon tagállam hatóságainak hatáskörébe tartozik, amely a mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelmet benyújtotta.

81. Ezenkívül pontosítani szükséges, hogy a Törvényszék nem rója fel a Parlamentnek azt, hogy megsértette e hatóságok hatáskörét. A Parlament ugyanis a vitatott határozatban tartózkodik attól, hogy a tényekkel kapcsolatban végleges jogi értékelést adjon a francia büntetőjoggal összefüggésben, és a francia igazságügyi hatóságok által a fellebbezővel szemben felhozott büntetőjogi vádak megisméltésére szorítkozik. Ezenkívül, amennyiben a Parlament megállapítja, hogy a Twitteren közzétett kép valójában a fellebbező asszisztense által közzétett, később visszavont fotómontázs volt, a Parlament azon tények összefoglalására szorítkozik, amelyek alapján a mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelmet előterjesztették. A Parlament nem foglal állást azzal kapcsolatban, hogy a fellebbező felelős-e a Twitter-fiókjának az asszisztense által történő esetleges használatáért. Ebből következik, hogy ellentétben azzal, ami a fellebbező sugallni látszik, a vitatott határozat szóban forgó szakaszai csak a tényekről a Parlament részéről történő tudomásszerzést jelentik. Egyebekben a megtámadott ítéletben semmi nem teszi lehetővé annak feltételezését, hogy a Törvényszék rosszul értelmezte a Parlament észrevételeinek értelmét és jogi értékét.

82. Mivel a Törvényszék nem követett el semmilyen olyan értékelési hibát, amely a tények elferdítésének minősülhet, e kifogás elutasítását javaslom.

b) A második kifogásról

83. Ami a második kifogást illeti, egyetértek a Parlament azon kritikájával, hogy nem világos a fellebbező azon érve, amely szerint a Törvényszéknek „le kellett volna vonnia az 1881. július 29-i törvény 42. cikkéből eredő jogi következményeket”. Figyelemmel arra, hogy az érvelés nem elégséges, számomra úgy tűnik, hogy ez a kifogás nem felel meg a fellebbezés elfogadhatóságára vonatkozó azon feltételeknek sem, amelyeket az ítélkezési gyakorlat állapított meg, és amelyekre a fentiekben hivatkoztam.³³

31 2018. február 28-i *mobile.de* kontra EUIPO ítélet (C-418/16 P, EU:C:2018:128, 35. pont); 2016. szeptember 20-i *Mallis és társai* kontra Bizottság és EKB ítélet (C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, 33. és 34. pont); 2011. március 24-i *ISD Polska és társai* kontra Bizottság ítélet (C-369/09 P, EU:C:2011:175); 2007. november 22-i *Cofradía de pescadores „San Pedro” de Bermeo és társai* kontra Bizottság ítélet (C-6/06 P, nem tették közzé, EU:C:2007:702, 34. pont).

32 2012. március 21-i *Fidelio* kontra OHIM végzés (C-87/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:154, 62. pont).

33 Lásd a jelen indítvány 77. pontját.

84. A teljesség kedvéért ezt a kifogást mindazonáltal meg fogom vizsgálni a megtámadott ítélet 100. és 101. pontjára tekintettel, amelyek – a fellebbező szerint – értékelési hibát tartalmaznak a Törvényszék részéről, még ha a fellebbező tartózkodik is attól, hogy magyarázatot adjon arra, hogy miből áll ez a hiba, valamint hogy melyek annak a jogi következményei.

85. Előzetesen meg kell jegyezni, hogy az 1881. július 29-i törvénynek a fellebbező által hivatkozott 42. cikke meghatározza a sajtón keresztül elkövetett bűncselekményekért felelős személyek kategóriáit. Meg kell tehát állapítani, hogy a szóban forgó francia rendelkezés a nemzeti büntetőjog körébe tartozik. Még ha nem is ismerhető fel egyértelműen, hogy fellebbező konkrétan mit is várt a Törvényszéktől, számomra úgy tűnik, hogy lényegében a nemzeti jognak a jelen ügyre történő alkalmazását követeli. Ha a kifogás ezen értelmezése helyesnek bizonyul, úgy tűnik, hogy a fellebbező a kérelmét azon elgondolásra alapította, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezés számára előnyt nyújthat, amely lehetővé teszi számára azt, hogy kivonja magát a büntetőeljárás alól. Márpedig ezt az elgondolást a bizonyítékok és a tényállási elemek nem támasztják alá. Ezenkívül számomra kétségesnek tűnik, hogy ez a megközelítés releváns lehet-e a jelen eljárás szempontjából.

86. Ebben a tekintetben ki kell emelni, hogy – ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 62. pontjában emlékeztetett – nem a Parlament feladata, hogy állást foglaljon abban a tekintetben, hogy a szóban forgó képviselő terhére rótt tények felróhatóak-e, mivel ez azon tagállam hatóságainak hatáskörébe tartozik, amely a mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelmet benyújtotta. Csak e hatóságok jogosultak ugyanis a szóban forgó tagállam büntetőjogának értelmezésére és alkalmazására, miközben az államhatalom gyakorlása keretében eljárnak („*ius puniendi*”).³⁴ E megfontolások *a fortiori* érvényesek a Törvényszék tekintetében, amelynek hatásköre a vitatott határozat ellen benyújtott megsemmisítési kereset megvizsgálására korlátozódik. Ebből az következik, hogy a fellebbező megítélésével ellentétben a Törvényszék nem volt jogosult az 1881. július 29-i törvény 42. cikkének a jelen ügyben történő alkalmazására.

87. Következésképpen téves jogalkalmazás hiányában ezt a kifogást is el kell utasítani.

c) A harmadik kifogásról

88. Ami a harmadik kifogást illeti, egyetérték a Parlament azon álláspontjával, hogy az az egyszerű állítás, hogy a Törvényszék az egyik bizonyíték – nevezetesen a 2018. április 26-i végzés, amellyel a tribunal de grande instance de Bobignynek (bobignyi általános hatáskörű elsőfokú bíróság) a nyomozás lefolytatásáért felelős alelnöke a fellebbező ügyét a büntetőbíróság elé utalta – értékelése során állítólag nyilvánvaló értékelési hibát követett el, nem felel meg a fellebbezési jogalap pontosságára vonatkozó, fent említett kritériumoknak. Különösen az nem látható, hogy mi az elkövetett hiba, sem az, hogy melyek azok a „jogi következmények”, amelyeket a Törvényszéknek e bizonyíték értékelése alapján le kellett volna vonnia.

89. A teljesség kedvéért azonban megvizsgálom, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot a megtámadott ítélet 101. pontjában, amire a fellebbező az észrevételeiben hivatkozik.

90. Ahogyan azt az előzetes megjegyzéseimben megjegyeztem, a Bíróság hatásköre a fellebbezési eljárásban a jogkérdésekre korlátozódik, ami a tények és a bizonyítékok értékelésének bírósági felülvizsgálata tekintetében többek között magában foglalja annak ellenőrzését, hogy a Törvényszék a megfelelő kritériumokat alkalmazta-e, azokat jogi szempontból helyesen minősítette-e, valamint hogy abból jogilag megalapozott következtetéseket vont-e le.³⁵

³⁴ Lásd ebben az értelemben: Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok Van Straaten ügyre vonatkozó indítványa (C-150/05, EU:C:2006:381, 63. pont), amelyben azt állítja, hogy minden bírósági határozat, elítélés vagy felmentő ítélet esetében a „*ius puniendi*” (az állam büntetőjogi igénye) jut kifejezésre”.

³⁵ Lásd ebben az értelemben: M. Wathélet, *Contentieux européen*, Larcier, 2. kiadás, Brüsszel 2014., 479. o.

91. Számomra úgy tűnik, hogy a fellebbező a fent hivatkozott 2018. április 26-i végzésben foglalt információkat bizonyítékként veszi alapul azon elgondolás alátámasztása érdekében, hogy őt nem kellett volna büntetőeljárás alá vonni, mivel az asszisztense volt az, aki a vitatott tweetet közzétette. A fellebbező a beadványaiban ugyanis azt kifogásolja, hogy „csak vele szemben indítottak eljárást a büntetőbíróság előtt, mivel a büntetőigény az asszisztensével szemben elévült”. Feltételezve azt, hogy a fellebbező álláspontjának ezen értelmezése helyénvaló, úgy tűnik, hogy a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem vonta le a „jogi következményeket”, azaz hogy nem semmisítette meg a vitatott határozatot azzal az indokkal, hogy az egy állítólagosan helytelen előfeltevésen, azaz a fellebbező büntetőjogi felelősségén alapult.

92. Ezen évrre azt a választ kell adni, hogy – ahogyan azt már bemutattam – a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy állást foglaljon abban a tekintetben, hogy a szóban forgó képviselő terhére rótt tények felróhatóak-e, mivel ez a kérdés kizárólag a nemzeti jog hatálya alá tartozik.³⁶ Következésképpen – a folyamatban lévő büntetőeljárások kimenetétől függetlenül, amelyek éppen e kérdés tisztázására irányulnak, és amelyek a fellebbező elítélését vagy felmentését eredményezhetik – a Törvényszék nem helyettesíthette a nemzeti igazságügyi hatóságokat azzal, hogy a vitatott határozatot a büntetőjogi felelősség esetleges hiánya miatt megsemmisíti. A Törvényszék tehát helyénvalóan járt el, amikor tartózkodott attól, hogy állást foglaljon a fellebbező büntetőjogi felelősségével kapcsolatban és csak a szóban forgó végzéssel foglalkozott, amelyből az következik, hogy a nyomozási bíró elegendő bizonyítékokkal rendelkezik a fellebbező büntetőbíróság elé utalásának igazolására.

93. Mivel a fellebbező érvelése nyilvánvalóan a nemzeti igazságügyi hatóságok és az uniós bíróság közötti hatáskörmegosztás megsértésén alapul, azt el kell utasítani.

94. Úgy tűnik, hogy a fellebbező azokat az indokokat is kifogásolja, amelyeket a Törvényszék az ítélet 101. pontjában a *fumus persecutionis* állítólagos hiányával kapcsolatban felhoz. Véleménye szerint a szóban forgó végzés „a bírónak egy olyan megválasztott személlyel szembeni dühét jelenti, akit mindenáron büntetőbíróság elé kívánnak utalni” „azzal a szándékkal, hogy neki a politika terén ártsanak”. Ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem értékelte helyesen a jelen ügy körülményeit, valamint hogy következésképpen nem semmisítette meg a vitatott határozatot.

95. Ebben a tekintetben először is megjegyzem, hogy a vitatott határozatból egyértelműen következik, hogy a Parlament a tények értékelése alapján állapította meg, hogy a *fumus persecutionis* gyanúja nem áll fenn. A Parlament Jogi Bizottsága által a mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelemről készített jelentés ugyanis kifejezetten megjegyzi, hogy a „családtámogatási pénztár által egy állami intézmény feltételezett nyilvános rágalmozása miatt benyújtott panasz nyomán indult bizonyításfelvétellel kapcsolatban nem merült fel [...] a [felperes] parlamenti tevékenységének akadályozására irányuló egyértelmű kísérlet”. Ennélfogva a Törvényszéknek semmilyen objektív indoka nem volt arra, hogy megkérdőjelezze ezen értékelés valódiságát vagy érvényességét. Ellenkezőleg, a Törvényszék úgy látta, hogy a 2018. április 26-i végzésben foglalt információk inkább megerősítik ezt az értékelést azzal, hogy a fellebbező büntetőbíróság elé utalásának igazolásához elegendő bizonyítékok fennállására mutatnak rá. A fellebbező tehát tévesen látott téves jogalkalmazást a Törvényszék részéről abban, hogy utóbbi elutasította annak elismerését, hogy fennáll az olyan eljárás veszélye, amelynek alapját kizárólag a fellebbezőnek való károkozásra irányuló szándék képezi.

96. A teljesség kedvéért ki kell emelni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 83–101. pontjában részletesen elemezte a fellebbező által a *fumus persecutionis* fennállásának alátámasztására felhozott érveket, amelynek végén ezen érveket teljes egészében elutasította. Figyelemmel arra, hogy a tények értékelése a Törvényszék kizárólagos hatáskörébe tartozik, valamint hogy a fellebbező semmilyen

³⁶ Lásd a jelen indítvány 86. pontját.

koherens és kellően megalapozott érvet nem terjesztett elő, amely megkérdőjelezheti azt, hogy a Törvényszék érvelése összhangban áll a tényeknek és a bizonyítékoknak a megsemmisítés iránti kereset keretében történő értékelésére irányadó eljárási elvekkel, meg kell erősíteni a Törvényszék azzal kapcsolatos megállapításait, hogy a jelen ügyben nincsenek a *fumus persecutionisra* utaló jelek.

97. Ebből következik, hogy a 2018. április 26-i végzéssel mint bizonyítékkal kapcsolatos értékelési hiba hiányában a fellebbező által hivatkozott érvet megalapozatlannak kell tekinteni.

98. A fentiek összességéből következően ezt a kifogást el kell utasítani.

d) Közbenső következtetés

99. Ezen elemzés alapján úgy vélem, hogy a fellebbezés második jogalapjának nem lehet helyt adni. Annak elutasítását javaslom mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant vagy mindenesetre mint nyilvánvalóan megalapozatlant.

VII. Végkövetkeztetés

100. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést;
- a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.